

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Skovminder

Citation: Winther, Christian: "Skovminder", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 190. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid81567.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

SKOVMINDER.

I Skoven, hvor jeg vandred,
Da jeg var ung og glad,
Er Ingenting forandret,
Ei Stub, ei Blomst, ei Blad.
Med Veemods Fryd fornemmer
Endnu min vakte Sands
De samme Fuglestemmer,
Den samme Duft og Glands.

End leve tusind Minder
Her fra min fjerne Vaar;
Fra hver en Luft, der vinder,
Et Fordums Suk jeg faaer.
191 Skovduens Kluk og Klage
Er lige elskovsblid
Og tryller sødt tilbage
Mig til en svunden Tid.

De vilde Anemoner
Har end det gamle Skjær,
End klinge fjerne Toner,
Som gik mit Hjerte nær;
Den høie Poppel kroer sig
End lige stolt og rank,
Og Bækken endnu snoer sig
Om Stenen lige blank.

Mig vinker hver en Bille,
Hver Sommerfugl, hver Bi,
Jeg veed nok, hvad de ville,
Og føier mig deri:
De byde mig at lukke
Vidt op min Tankes Blik; -
I Klokkeblomstens Krukke
Credentse de mig Drik.

Men Mindets Skaal, de rækker,
Gjør ei mit Hjerte svagt;
Det hæver sig og strækker
Sig med forynget Magt.
I dette grønne Mørke,
I Sommerduftens Flod
Det føler ny sin Styrke
Og faaer sit gamle Mod.

Thi jeg er ingen Daare,
Som har den vamlle Skik
At spille Suk og Taare
192 Paa Tiden, som hengik.
Ak, Alt hvad der kan tænkes
At g j ø r e Glæden rig,
Det Bedste, der kan skjenkes,
Har Tiden skjenket mig.